

hogy csillagsors sem választja
el őket végleg széjjel.
Ölelkeznek a sugarak,
fénynász csillámló csókuk,
én szerelmem, ki távol vagy,
példát vehetünk róluk.

Érintetlen pohár

Szürke felhőn süt át a nap,
égi nyúlszörből szőtt kalap,
árvalányhaj a napsugár,
s a pohár az új borra vár.

A pohár itt az asztalon
koccintható — kivel vajon?
Borom elárvultan hagyom,
a vágy ismét zárolt vagyon.

Bognár Stefánia

Holmi

Tudjuk, hol van a lepke,
amikor még nem az.
De hol vannak a szelek,
ha éppen nyugszanak?

Tudjuk, a testből mi lesz,
de hol volt „azelőtt”?
Sehonnan a semmibe
miért tesz kerülőt?

Tilalmak, hibák, vétkek
az út göröngyei.
Ám abszolút tökélyre
meg sem kell születni.

Körbenforgás

A kör önmagába visszatér,
nyargal rajta egy ekhós szekér,
rázza, rázza a lelkeinket.
Egyre halványabb lesz a kezdet,

s a végbe csendesen beleolvad.
A fanfárok ha elhalkulnak,
a királylányok koronája
belesüpped a csupa-sárba,

s a lepattanó gyémántokon
zökken a kerék, elharapom
a nyelvemet. Hazug a csendvágy,
az ember akar, de nem hall, nem lát.

A kör önmagába visszatér,
ám, ha megfordulna a szekér,
akkor sem változna semmi sem:
akármit látok, nem hiszem.

Egyre

Egyre leolvad
büszke világunk,
egyre csitulhat
fényre a vágyunk.

Egyre unottabb,
mind, aki vénül,
rendre kitikkad,
s ön-küszöbén ül.

Egyre viháncol
lápon a holdfény,
éteri táncból
görcs-siralom kél.

Elfut az ösvény
vissza a múltba,
rátekeredvén
kérges agyunkra.

